

тория и каква тазвази история имами. Азъ си отворихъ устата та казахъ че нищо ново незнаемъ, освѣтъ олова което Отецъ Паисий ни е съобщилъ, а той каза че имало и друга по стара история, името на която незнаялъ. Азъ я намѣрихъ, прибави той, въ Стара Загора, и тя захваща отъ сътворение мира и отъ вѣкои си Болгови и Бремови. До като ся разговаряхми по тия въпроси, дойде и баща ни и тогазъ на карахми Фотинова да иде и да донесе неговата история. Като я донесе, сѣднахми да я разгледвами и намѣрихми че тя захващаше много по отъ рано. Какъ станж, не помнж, по ний зехми тая книжка отъ него да прѣгледами що има въ нея и да му я върнемъ на другий день. Сутринята, когато баща ми беше вече утишълъ на дотепя си, азъ станхъ и съ новий свой събратъ чехохми което пѣмаше въ паниата история, особено въ началото и крайтъ. Тогазъ ми доде на умъ и убѣдихъ другарьтъ си да откраднемъ за два три дни рѣкописьтъ на Фотинова и да идемъ на лозие да прѣпишемъ ония части отъ нея които ги пѣмаше въ нашата. Другарьтъ ми като ся съгласи, зехми си хлѣбъ колкото ни трѣбваше и скришомъ ся изгубихми отъ Търново. Сжций день сутринята Фотиновъ отива при Стоенча и при баща ми, пита ги за менъ по и тѣ незнають гдѣ сми. Него день той трѣбвало да замине, но като незнаялъ никой гдѣ сми ний, останжлъ да ни чака. На третий день чакъ, вечерята, ний ся върнихми отъ лозие и му дадохми рѣкописьтъ. Баща ни много ся разсърди за гдѣто ний тѣй направихми, а тѣй сжщо и Стоянчо бѣ твърдѣ недоволенъ за гдѣто му не казахми, но самъ Фотиновъ, не само че нищо не ни каза, но останж още доволенъ отъ цѣльта, че сми прѣписали за да съединимъ двѣтъ истории. Фотиновъ ни записа спомоществатели на географията си и на другий день си тръгнж, като ни порѣча, колкото рѣкописи срѣщнемъ, да ги прѣглеждами и забѣлжзвами какви сж.

Сглобената отъ насъ съ Драганова история беше въ два екземпляра. Мойтъ рѣкописъ азъ още тогава бѣхъ далъ на братьтъ на Попъ Кириака Гърбавий, до Ерменската Черква, въ Търново, който неговъ братъ, живущъ въ Букурещъ, беше си дошълъ по него врѣме и който скоро пакъ щеше да заминува, за да ся печата въ Влашко. Испослѣ Попъ Кириакъ ми казваше че братъ му му писалъ че ужъ въ Букурещъ станжло пожаръ и рѣкописьтъ ми изгорѣлъ. Обаче въ 1881 г. азъ видѣхъ това сжщо рѣкописание въ Софийската Библиотека, между книгитѣ притежание на Браилското Дружество.